

Carta del Prelat (juny 2011)

Adorar Déu és l'actitud que engrandeix l'home. Així ho explica el Prelat en la carta de juny, en la qual aprofundeix en el valor de l'Eucaristia.

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Fa anys, en una catequesi a nens que es preparaven per rebre la primera comunió, Benet XVI explicava el significat de l'adoració a Déu. «**L'adoració —deia— és reconèixer que Jesús és el meu Senyor, que Jesús m'assenyala el camí que he de prendre, em fa comprendre que només visc bé si conec el camí indicat per Ell, només si segueixo el camí que Ell m'assenyala. Així doncs, adorar és dir: "Jesús, jo sóc teu i et segueixo en la meua vida, no voldria perdre mai aquesta amistat, aquesta comunió amb tu". També podria dir que l'adoració és, en l'essència, una abraçada amb Jesús, en què li dic: "Jo sóc teu i et demano que tu també siguis sempre amb mi"»¹.**

He recollit aquest text perquè, la senzillesa de la resposta, palesa el significat essencial de l'actitud que, com a criatures, devem al nostre Creador. Penso que també podria constituir el denominador comú de les festes que celebrarem en les properes setmanes: un esperit d'adoració i d'agraïment al Senyor, pels béns que ens ha concedit i ens concedeix.

Ahir va ser la festa de la Visitació. En les paraules de santa Isabel a la Mare de Déu, que portava Jesucrist al puríssim si, descobrim un acte d'adoració profund al Verb encarnat. Mesos després, Jesús va rebre l'homenatge d'uns senzills pastors i d'uns homes cultes, que van anar a Betlem amb l'objectiu de postrar-se davant el rei dels jueus. Sant Mateu relata que, quan els Mags *van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar*².

Uns grans de la terra es postren i adoren aquest Nen, perquè la llum interior de la fe els ha fet reconèixer Déu mateix. Per contrast, el pecat —sobretot el mortal— és precisament el contrari: no voler reconèixer Déu com a Déu, no voler postrar-se davant d'Ell, intentar —com Adam i Eva al Paradís terrenal— *ser igual com déus: coneixedors del bé i el mal*³. Els nostres primers pares van aspirar, en la seva supèrbia, a una autonomia completa de Déu; temptats per Satanàs, no van voler reconèixer la supremacia del Creador ni el seu amor de Pare. Aquesta és la desgràcia més gran de la humanitat, de l'home i la dona de tots els temps, com recorda sant Pau en les primeres línies de la carta als Romans. Per l'Apòstol, la culpa d'aquells pagans era que ofegaven *la veritat amb les seves males accions*⁴, no reconèixer Déu com a Senyor ni adorar-lo, tot i que comptaven amb suficients signes externs. Després d'haver conegut Déu per les meravelles de la creació, *no l'han glorificat ni li han donat gràcies tal com es mereix. Ben al contrari, s'han refiat de raonaments inútils, i el seu cor insensat s'ha omplert de foscor*⁵.

És una tragèdia que es presenta amb contorns nets en la societat actual, almenys en gran part del món. No pretenc carregar les tintes, ni sóc pessimista, ben al contrari: és un fet que no podem deixar de reconèixer i ens ha d'animar a propagar l'alegria de la Veritat. Insisteixo: el sentit de l'adoració s'ha perdut en grans estrats dels països, i els cristians conseqüents —amb optimisme sobrenatural i humà— estem convocats a revifar en les altres persones aquesta actitud, l'única congruent amb l'autèntica condició de les criatures.

¹ Benet XVI, Trobada de catequesi amb els nens de primera comunió, 15-X-2005.

² Mt 2, 11.

³ Gn 3, 5.

⁴ Rm 1, 18.

⁵ Ibíd., 21.

Si la gent no adora Déu, les persones s'adoraran a si mateixes en les diverses formes que registra la història: el poder, el plaer, la riquesa, la ciència, la bellesa..., sense adonar-se que tot això, desvinculat del fonament últim que és Déu, s'esfuma: «La criatura sense el Creador desapareix»⁶, diu lapidàriament el Concili Vaticà II. Per això, en la tasca de la nova evangelització, és de primera importància ajudar als qui conviuen amb nosaltres a redescobrir la necessitat i el sentit de l'adoració. Les properes solemnitats de l'Ascensió, de Pentecosta i del Corpus Christi s'alcen com una invitació **"a redescobrir la fecunditat de l'adoració eucarística (...), condició necessària per donar molt de fruit (cf. Jn 15, 5) i evitar que la nostra acció apostòlica es limiti a un activisme estèril, sinó que sigui testimoni de l'amor de Déu»**⁷.

«*Que la teva oració sigui sempre un sincer i real acte d'adoració a Déu*»⁸, va escriure el nostre Pare a Forja. Quants moments d'adoració trobem al llarg de la jornada, si els vivim conscientment! Des de l'ofertament d'obres al matí fins l'examen de la nit, tot el nostre dia pot i s'ha de convertir en pregària, en un homenatge al nostre Déu.

La Santa Missa és, abans que res, un acte d'adoració a la Trinitat Santíssima, per mitjà de Jesucrist i en unió amb Ell. En el *Glòria* donem gràcies a Déu per la seva glòria immensa: no pels beneficis que ens concedeix, sinó perquè és Déu, perquè existeix, perquè és gran. Al *Sanctus*, a cor amb els àngels i els benaurats, proclamem: *Sant, Sant, Sant és el Senyor, Déu de l'univers*, que comporta una de les formes més altes d'adorar Déu. Moltes vegades, en diferents ocasions, ens adreçem a la Trinitat resant: *glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant*. I les moltes genuflexions davant el Sagrari —conscients, acompanyades d'un acte interior del cor, com recomanava sant Josepmaria—, suposen també un acte fantàstic d'adoració.

Cadascun de vosaltres, filles i fills meus, ha de cercar la manera personalíssima de posar-se activament en presència de Déu al llarg del dia, i manifestar l'homenatge filial. De vegades serà una jaculatòria, potser presa dels Salmos o d'altres llibres inspirats, sobretot de l'Evangeli; altres, alguna de les frases que ens ensenyava el nostre sant Fundador, quan —per moure'ns a l'espontaneïtat en el tracte amb Déu— ens obria una mica el cor, advertint-nos que personalment hem d'esforçar-nos en aquest tracte íntim amb el Senyor. «*Cada un que les digui com vulgui, explicava. Perquè una jaculatòria és això: un amor, una floreta com diuen a la meva terra, una galanteria. Si hi ha amor, no necessiteu que ningú us ensenyi fórmules determinades: us vindran al cor i a la boca les paraules precises, en cada moment*»⁹.

Aquest any, en molts llocs, la solemnitat del Corpus Christi se celebra el 26 de juny, festa litúrgica de sant Josepmaria. M'omple de goig aquesta coincidència, ja que el nostre Pare va estar bojament enamorat de la Sagrada Eucaristia. Us recomano que en aquesta data —o el dijous anterior, als llocs on el Corpus se celebra aquest dia—, amb continuïtat, i especialment si podeu assistir a la processó eucarística, visqueu aquesta gran celebració molt units a la manera de fer del nostre Fundador, que en el Cel adora permanentment la Humanitat Santíssima de Jesús.

El papa Benet XVI assenyala que un dels elements constitutius de la processó eucarística d'aquesta festa es resumeix en **«agenollar-se en adoració davant del Senyor. Adorar el Déu de Jesucrist, que es va fer pa partit per amor, és el remei més vàlid i radical contra les idolatries d'ahir i d'avui. Agenollar-se davant l'Eucaristia és una professió**

⁶ Concili Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 36.

⁷ Benet XVI, Discurs a l'Assemblea eclesial de la Diòcesi de Roma, 15-VI-2010.

⁸ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 263.

⁹ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 26-III-1972.

de llibertat: qui s'inclina davant Jesús no pot i no ha de prostrar-se davant cap poder terrenal, per més fort que sigui. Els cristians només ens agenollem davant Déu, davant del Santíssim Sagrament, perquè sabem i creiem que hi és present l'únic Déu veritable, que ha creat el món i l'ha estimat fins al punt de lliurar el seu Fill únic (cf. *Jn 3, 16*)»¹⁰.

«*Que bé que s'explica, ara, la clamor incessant dels cristians, en tots els temps, davant l'Hòstia Santa! Canta, llengua, el misteri del Cos gloriós i de la Sang preciosa, que el Rei de tots els pobles, nascut d'una Mare fecunda, va vessar per a rescatar el món. (Himne Pange lingua). Cal adorar devotament aquest Déu amagat (cf. Adoro te devote): és el mateix Jesucrist que nasqué de Maria Verge; el mateix que patí, que fou immolat a la Creu, el mateix que té el costat traspassat, del qual brollà aigua i sang (cf. Ave verum)*»¹¹.

Quan ens agenollem davant de Jesús sagramentat —ocult al tabernacle o exposat a l'altar—, adorem la Víctima del Sacrifici del Calvari, que s'actualitza en la Santa Missa. No hi ha cap oposició entre el culte de l'Eucaristia dins i fora de la Missa. Encara més, hi ha una íntima harmonia i compenetració. «**En efecte, en l'Eucaristia el Fill de Déu ve al nostre encontre i desitja unir-se a nosaltres; l'adoració eucarística no és sinó la continuació òbvia de la celebració eucarística, que és en si mateixa l'acte més gran d'adoració de l'Església(...). L'adoració fora de la Santa Missa perllonga i intensifica l'esdeveniment en la mateixa celebració litúrgica**»¹².

Vivim, doncs, amb més cura encara, el culte a la Sagrada Eucaristia en aquestes properes setmanes. Posem tot el nostre interès a escoltar la Paraula de Déu, en la meditació de la Sagrada Escriptura, en els cants litúrgics, en les oracions que cadascuna o cadascun reciti davant del Santíssim Sagrament. I tractem d'omplir els moments de silenci —que la litúrgia recomana— amb un autèntic diàleg interior amb Crist en la Sagrada Hòstia, de cor a cor. Quin bon moment per seguir la recomanació que ens suggeria el nostre Pare!: «*Feu amb més amor aquesta genuflexió amb la qual saludeu el Senyor, en entrar i en sortir del Centre. I, encara que no digueu res amb la boca, adreceu-vos a Ell amb el cor: Jesús, crec en Vos, us estimo, perdona tots els fills teus que no hem sabut ser fidels... Allò que se us acudeixi en aquell moment, amb espontaneïtat: no us dictaré les paraules, com si fóssiu nens de tres anys. Cadascú sabrà adreçar-se personalment al Senyor, i, si no hagués estat així fins ara, us passarà d'ara endavant*».

«*Més d'una vegada hem parlat de les jaculatòries personals, que cada un de nosaltres procura fer-se. És això: una lloança, un crit d'admiració, d'alegria, d'afecte, d'entusiasme, ¡d'amor!, que s'escapa de la nostra ànima com si fos una fletxa(...). Sempre és qüestió d'afecte, d'entrega*»¹³.

No us amago que sovint em vénen al cap unes paraules que vaig sentir a sant Josepmaria: "Quanta glòria he robat a Déu!", ja que pensava que podia haver estat més gelós en el servei incondicionat a la Trinitat Santíssima. Nodrim nosaltres aquest afany del *Deo omnis gloria*? Amb quina rectitud d'intenció ens movem? Com oferim al Senyor allò ordinari i allò extraordinari?

El 25 de juny commemorem un nou aniversari de la primera ordenació sacerdotal a l'Opus Dei. Els tres fills del nostre Pare que van rebre el 1944 l'Ordre sagrat —Álvaro del Portillo,

¹⁰ Benet XVI, *Homilia en la solemnitat del Corpus Christi*, 22-V-2008.

¹¹ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 84.

¹² Benet XVI, *Exhort. apost. Sacramentum caritatis*, 22-II-2007, n. 66.

¹³ Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 1-VI-1972.

José María Hernández Garnica, José Luis Múzquiz— no van tenir inconvenient en deixar de banda un present i un futur molt prometedors en l'àmbit de la professió civil, per seguir la veu de Déu, que els va cridar al sacerdoci per mitjà del nostre Fundador. No va ser cap sacrifici per a ells, en el sentit que habitualment es dóna a aquest terme, com una prestació costosa; amb promptitud i alegria, van respondre a aquesta nova crida divina, sabent que era una altra manera de servir Déu, l'Església i les ànimes, amb el mateix lliurament que els altres fidels de l'Obra.

Demaneu al Senyor, per intercessió del nostre Pare i dels tres primers preveres, que aquest esperit es conservi intacte en la Prelatura de l'Opus Dei, de manera que puguem disposar dels sacerdots necessaris per al desenvolupament de la tasca apostòlica, i perquè en totes i en tots sigui molt fort el pes sant de l'ànima sacerdotal. Preguem també perquè arribin arreu del món, a l'Església sencera, nombrosos joves i homes madurs que segueixin el camí del presbiterat, dòcils a la veu del Bon Pastor.

Seguiu encomanant totes les meves intencions. Pregueu pel viatge del Papa a Croàcia, en els primers dies d'aquest mes. Desitjo que convertim la nostra existència en un pregar a Déu que ens ajudi a complir la seva Santíssima Voluntat, amb el lliurament complet, amb generositat constant, convençuts que, quan es reuneixen dos o més en la pregària, el nostre Pare Déu no deixarà d'escoltar-nos¹⁴.

També voldria, en cada carta, esmentar els diferents aniversaris de la història de l'Obra, de la nostra història personal, ja que hem de recordar aquelles paraules: «**Quan Déu Nostre Senyor projecta alguna obra en favor dels homes, pensa primerament en les persones que ha d'utilitzar com a instruments ... i els comunica les gràcies convenients**»¹⁵.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2011

¹⁴ Cf. *Mt* 18, 19.

¹⁵ Sant Josepmaria, *Instrucción*, 19-III-1934, n. 48.